

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

Sv. Pranciškus

Salezas,

Vyskupas,

Bažnyčios

Daktaras,

(1546 - 1612)

Spaudos Globėjas

NR. 3

1962 M.

SAUSIS

(JANUARY)

20 D.

43-JI METAI

III SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ

Kintamoji šv. Mišių dalis

Ižanga (Ps. 96, 7-8)

Garbinkite Dievą visi jo angelai: tai girdi ir džiaugiasi Sionas, ir Judo miestai džiūgauja. (Ps. 96, 1). Viešpats karaliauja: tedžiūgauja žemė, tesilinksmina daug salų. Garbė Tėvui... Garbinkite...

Malda

Visagalis amžinasis Dieve, pažvelk maloningai į mūsų silpnybę ir ištiesk mums pagelbėti savo visagalybės dešinę. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Lekcija (Rom. 12 16?21)

BROLIAI: Nelaikykite patys save išmintingais. Niekam piktu už pikta neatsimokėkite; rūpinkitės tuo, kas gera ne tik Dievo akivaizdoje, bet ir visų žmonių. Jei tai gali būti, kiek nuo jūsų pareina, būkite taikoje su visais žmonėmis. Nekeršykite patys, mylimiausieji, bet duokite vietos rūstybei; nes yra parašyta: Mano kerštas, aš atlyginsiu, sako Viešpats. Taigi, jei tavo neprietelis alksta, duok jam valgyti, jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes, tai darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. Nesiduok nugalėti savęs piktumui, bet nugalėk pikta gerumu.

Gradualas (Ps. 101, 16-17)

Pagonys gerbs tavo vardą, Viešpatie, ir visi žemės karaliai tavo garbę.

Kai Viešpats vėl atstatys Sioną, jis pasirodys savo garbėje.

Aleliuja. Aleliuja. (Ps. 96,1). Viešpats karaliauja: tedžiūgauja žemė, tesilinksmina daug salų. Aleliuja.

Evangelija (Mato 8, 1-13)

ANUO METU: Kai Jėzus nužengė nuo kalno, paskui jį sekė daug minių. Ir štai vienas raupsuotas priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, gali mane padaryti nesuteptą. Jėzus, ištiesęs ranką, palietė jį ir tarė: Noriu, būk nesuteptas. Ir tuojau jis pagijo iš savo raupsų. Jėzus gi jam tarė: Žiūrėk, kad niekam to nesakytum, bet eik, pasirodyk kunigui ir atiduok dovaną, kurią yra įsakęs Mozė jiems paliudyti. Kai jis ėjo į Kaparnaumą, prie jo prisiartinio šimtininkas ir meldė jį sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie sta-bo ištiktas ir skaudžiai kankinasi. Jėzus jam tarė: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitum po mano stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis eina; kitam; Ateik, ir jis ateina; ir savo tarnui: Daryk tai, ir jis daro. Girdėdamas tai, Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didelio ti-

TĖVŲ MARLJONŲ BENDRADARBIŲ DRAUGIJOS SAVAITRASTIS

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matulaitis, M.I.C.

KRIKŠČIONIŲ VIENYBĖS NOVENA

* * *

“Kas visi būtų viena, kaip tu, Tėve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų mumyse viena, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs” (Jono 17, 21).

V. Aš tau sakau, tu esi Petras.

R. Ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią.

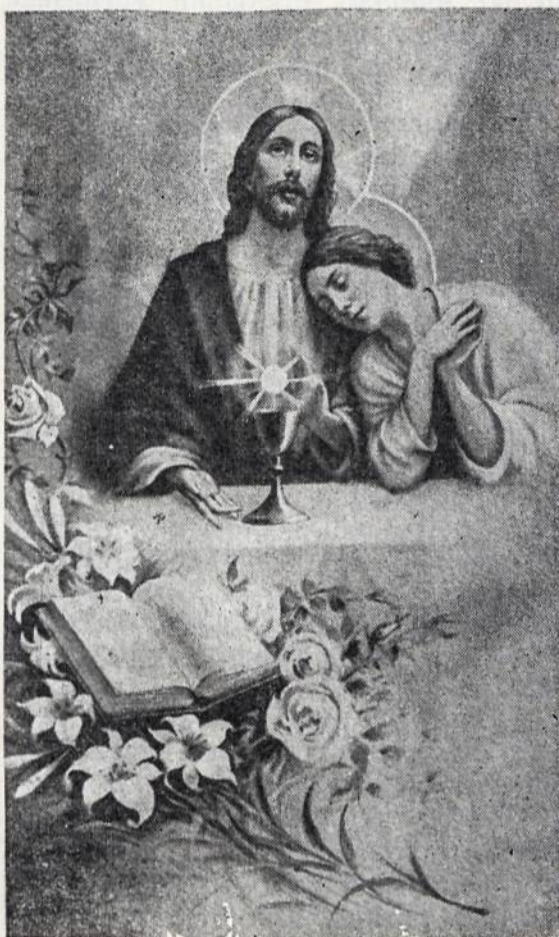
M e l s k i m ė s

Viešpatie Jėzau Kristau, kuris pasakei savo apaštalams: Aš palieku jums savo ramybę, savo ramybę jums duodu, nežiūrėk mūsų nuodėmių, bet savo Bažnyčios tikėjimo, ir jai savo valia teikis duoti ramybę ir ją suvienyki; kuris gyvenė ir viešpataujė Dievas per visus amžių amžius. Amen.

Tėve mūsų... Sveika Marija... Garbė Tėvui...

* * *

“Aš gerasis ganytojas. Aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš ištos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena avidė ir vienas ganytojas” (Jono 10, 14-16).

kėjimo Izraelyje. Tai aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sėsis prie stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, o karalystės vaikai bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Šimtininkui gi Jėzus tarė: Eik, ir tebūnie tau, kaip tu įtikėjai. Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.

Aukojimas (Ps. 117, 16 ir 17)

Viešpaties dešinė pastatė mane, Viešpaties dešinė stipriai veikė. Aš nemirsiu, bet būsiu gyvas ir pasakosiu Viešpaties darbus.

Tylioji malda

Ši dovana teišdildo mūsų kaltes,

meldžiame, Viešpatie, ir tegul pašvenčia tau pasidavusiųjų kūnus ir sielas atnašauti šiai aukai. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Malda prieš Komuniją (Luko 4, 22)

Visi stebėjosi žodžiais, kurie ėjo iš Dievo burnos.

Malda po Komunijos

Viešpatie, kurs leidi mums naudotis šiomis didelėmis paslaptimis, suteik, meldžiame, kad tikrai būtume verti jų vaisių. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų tavo Sūnų, kurs su tavimi ir šventąja Dvasia gyvena ir viešpatauja Dievas per visus amžių amžius. Amen.

ŠVIESOS VAIKAI UŽ DURŲ

Pranas Garšva

Pasakojama, kad pirmaisiais krikščionybės laikais Graikijoje gyvenęs nepaprastos jėgos karys Jurgis Kastrijotas. Jis buvęs toks stiprus, kad savo vienu stambaus kardo smūgiu galėjęs pusiau perkirsti prieš kareivį. Graikų kare prieš turkus šie taip buvę įgąsdinti jo jėgos, kad visi drebėdavę iš baimės, tik išgirdę Jurgio vardą.

Turkų sultonas, pralaimėjęs karą, siuntė pasiuntinius pas Jurgį Kastrijotą, prašydamas jo leisti apžiūrėti tą stebuklingąjį kardą. Bet sultonas, gavęs kardą ir jį išmėginęs kovos lauke, negalėjo padaryti to, ką buvo padaręs turkams Kastrijotas. Grąžindamas kardą Jurgiui, pasiuntiniams jis liepė pasakyti:

— Tu mane apgavai. Aš noriu turėti tą kardą, kuriuo galima žmogų pusiau perkirsti, o tu man atsiuntei kitą.

— Pasakykit sultonui, — trumpai atkirto graikų karys, — kad aš jam tikrai pasiunčiau savo kardą, bet aš negaliu jam pasiųsti savo rankos.

Ginklas, kuris daro stebuklus

Ne kardas, kurį turėjo graikų karys, buvo stebuklingas, bet buvo nuostabi jo jėga, kuria valdė tą ginklą. Todėl jis ir negalėjo paskolinti sultonui savo rankų jėgos, kad ir jis galėtų jo ginklu švaistytis taip lengvai ir stipriai, jog bijotų jo visi priešai.

Šis įvykis tinka dvasiniam gyvenimui, kuriame reikia kovoti prieš daugelį galingų priešų — savo blogus palinkimus, sėtono šnibzdėjimus, pasaulio viliones. Tos jėgos reikia gauti iš paties Kūrėjo, duodančio tikėjimo malonę, kuri net iš paties Dievo išprašo stebuklų.

Nelaimingi buvo anų laikų raupsuotieji. Jie buvo išmesti iš visuomeninio gyvenimo, išvaryti už miesto ribų, kad

sveikieji galėtų išsisaugoti užsikrėtimų. Ir kai vienas tų raupsuotųjų išgirdo apie Jėzų ir Jo nuostabius pagydimus, jis nedrąsiai prie Jo prisiartino ir su dideliu tikėjimu prakalbėjo: "Viešpatie, jei nori, tu gali padaryti mane nesuteptą" (Mt. 8, 2). Jėzus, nebodamas įprastos tvarkos, švelniai ištiesė ranką, palietė raupsuotąjį ir ištare: "Noriu, būk nesuteptas. Ir tuojau jis pagijo iš savo raupsų" (Mt. 8, 3).

Tai buvo dviejų didžiųjų galybių susilietimas. Iš vienos pusės su nuolankumu atėjo raupsuotojo tikėjimas, trumpai išreikštas žodžiais "jei nori", iš kitos gi pusės jam atsakė dieviškoji Jėzaus meilė taip pat tik keliais žodžiais — "noriu, būk nesuteptas".

Šiomis dviem stipriausiomis dorybėmis atsiremia visas krikščionio vidaus gyvenimas. Jei tik žmogus su tikėjimu artinasi į Dievą, Jis su meile jam atsako, švelniai prisiliesdamas ir darydamas stebuklus. Tikėjimas šia prasme tartum priverčia Dievo meilę nusileisti į žmogaus reikalus ir suteikti jam ginklą, kuriuo žmogus nugali savo amžinybės priešus. Dievo meilė žmogui duoda ne tik kardą, bet ir savo jėgą tą kardą valdyti. Tai patvirtina ir pats Viešpats Jėzus, sakydamas savo mokiniams: "iš tikrųjų, sakau jums, jei turėsite tikėjimą kaip garstyčios grūdą, jūs sakysite šitam kalnui: Persikelk iš čia į tenai, ir jis persikels; ir nebus nieko negalima" (Mt. 17, 19).

Nuolankumas tikėjime

Tikėjimas yra reikalingas mūsų gyvenimą pakelti iš žemės į dangų, iš laikinumo į amžinybę. Bet jis maitinamas tikru savęs pažinimu, teisingu įvertinimu ir nuolankiu pasitikėjimu Dievu. Tokio nuolankaus tikėjimo pavyzdį nu-

piešia Evangelijoje minimas šimtininkas, susirūpinęs savo tarno sveikata.

Jėzui keliaujant iš vienos vietos į kitą, išgirdo apie Jį šimtininkas ir kreipėsi į Jį, prašydamas pagydyti tarną, kuris "guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi" (Mt. 8, 6). O kai Viešpats Jėzus pažadėjo ateiti ir jį pagydyti, tai šimtininkas nuolankiai ir su dideliu tikėjimu Jam atsakė: "Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pasveiks" (Mt. 8, 8).

Šis kareivių viršininkas žinojo savo žemumą, būdamas greičiausiai pagonis, jis vertino save teisingai, todėl ir pripažino nesąs vertas būti po vienu stogu su Jėzumi, kurio klauso gamtos jėgos, kuris vienu savo žodžiu gydo ligas, žmogui gražina sveikatą, pakeičia suirusį daiktą sveiku.

Tokį šimtininko nuolankų tikėjimą Jėzus pagyrė savo mokinių akyse: "Iš tikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didelio tikėjimo Izraelyje. Taigi, aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje... o karalystės vaikai bus išmesti laukan į tamsybes" (Mt. 8, 10-12).

Šviesos vaikams skirtą vietą ir da-

bar dažnai užima bemoksliai, silpni, neišlavinti žmonės, nes jie savo silpnumu išlavinti žmonės, nes jie savo silpnumą sustiprina nuolankiu tikėjimu. Gi tie, kurie nuo mažens galėjo regėti Dievo darbus, užmiršta, kad tik giliu tikėjimu pasiekama Dievo meilė.

Krikščionio tikėjimas

Krikščioniui nuolat reikia prisiminti, kad be tikėjimo nėra išganymo. "Teisusis iš tikėjimo yra gyvas" (Rm. 1, 17), sako šv. Paulius. Tikėjimas praplečia žmogaus akiratį, jo vyzdį perkelia nuo žemiškų į amžinuosius dalykus. Tikėjimas suteikia krikščioniui tos nežemiškos jėgos, kuria jis nugalį pasaulį ir laimi amžinybę. Užtat šią dvasinę jėgą reikia branginti, kad ji nesunykėtų, tikėjimą reikia gilinti, kad jis neišblėstų. Reikia taip pat prašyti malonės, kad Dievas mūsų tikėjimą išlaikytų stiprų ir nuolankų, galintį daryti stebuklus.

Krikščionis turi apsiginkluoti "tikėjimo skydu", pasiimti "išganymo šalmą ir Dvasios kalaviją" (Ef. 6, 16-17), kad jo tikėjimas nesiremtų tik žmogišku įsitikinimu, bet ir dieviškomis malonėmis, kad jis už savo amžinąjį gyvenim-

Vysk. K. Salatka (viduryje) sveikinas su buvusiu savo klebonu kun. prel. J. Lipkum ir "Laivo" bendradarbiu kun. dr. J. Prunskiu.

LIURDAS

(6)

Patikrinimas

Kaip yra patikrinami pagijimai? Kokių priemonių imamasi prieš galimą apgaulę? Su panašiais klausimais kreipėsi mūsų rašytojas į Medicinos Biuro gydytojus. Jai buvo paaiškinta:

Maldininkai ligoniai atvyksta Liurdan su vienu ar keliais gydytojais. Nė vienas nepriimamas kaip ligonis, jei neturi savo gyvenamos vietos gydytojo paliudijimo kokia liga serga ir kokia yra dabartinė ligonio padėtis.

Kai įvyksta tariamas ar tikras ligonio pagijimas, maldininko gydytojas tuoj praneša apie tai Medicinos Biurui. Ten esantieji gydytojai savistoviai tiria ligonį ir aptaria įvykį. Jei ligonis tikrai sirgo, ar jis dabar tikrai pasveiko? Jei taip, ar galima išaiškinti visą įvykį prigimtinio būdu?

Liurdo gydytojai visai nesvarsto įvykių tų ligonių, kurie serga dirksniais, nervais. Taip gi nesvarstomi įvykiai, kur nebuvo organinių pakitimų, kaip antai: įsisenėjusių žaizdų pagijimas, sunykusių dirksnių ar raumenų atgavimas, staigus sulaužytų kaulų sugijimas.

Jei gydytojams atrodo, kad negalima tarti galutinio žodžio, pats įvykis paliekamas neįrašytas. Jei jis palaikomas, tada ligonis pavedamas vietos gydytojo priežiūrai bent vieneriems metams. Tuo laiku surenkami visi galimi dokumentai, Rentgeno spindulių peršvietimai, laboratorijų pranešimai, gy-

mą nekovotų žemiškais ginklais, bet nenugalima dieviška jėga.

Iš Dievo mes turime gauti ne tik kardą, bet ir Jo ranką. Tada mūsų krikščioniškasis kelias bus tiesus, mūsų gyvenimas dieviška meile nuskaistintas ir mūsų amžinybė atsirems neklystančiu Dievo žodžiu.

dytojų ir kitų liudininkų paliudijimai. Tuo atveju ligonis yra kviečiamas į Liurdą naujiems tyrimams. Juos daro įvairūs gydytojai savistoviai.

Daktaras Leuret

Iki savo mirties buvęs Medicinos Biuro prezidentas dr. Leuret pasakė man: "Tamsta, niekad nepamiršk, kad medicinos darbas Liurde yra daromas išimtinai pačių gydytojų."

Dr. Leuret buvo nepaprastas asmuo. Garbės Legijono narys, Karo kryžiumi apdovanotas, medicinos profesorius ir Bordeaux didelės klinikos vadovas. Jis kalbėjęs Rūtai Cranstonienei:

"Man bebūnant Liurde, žydai, magametonai, budistai, indai, visokių sektų protestantai buvo mūsų draugai; taip pat bedieviai ir netikintieji. Taip skirtingų pažvalgų vyrų šių pagijimo įvykių tyrimas, parodo mūsų gerą vilią."

Už prigimties ribų

Kai gydytojų komisija Liurde nutaria, kad išgijimo įvykis yra už prigimties įstatymų ribų, visi dokumentai yra persiunčiami Paryžiaus gydytojų komisijai. Šią komisiją sudaro 20 žymių daktarų ir chirurgų. Ji ištiria įvykį ir tada skelbia (arba nutaria neskelbti): "Nesuradome šiam pagydymui prigimtinio ar mokslinio išaiškinimo." Šiai komisijai padarius minimą sprendimą, įvykis pateikiamas Bažnyčios kanoniniam teismui; jis galutinai įvertina, ar tai buvo tikras stebuklas, ar ne.

Kiek tokių nuostabių įvykių buvo Liurde?

Praėjo šimtas metų kai Bažnyčia pripažino Liurdo apsireiškimus tikrais. Per visą tą laiką, iki 1958 m., Bažnyčia pripažino tik 51 stebuklą. Bažnyčios teismas daro griežčiausią atranką, nors ji nepaneigia, kad įvyko "mažiau tobulų" stebuklų. O tokių buvo labai daug. Kanoninei reikalavimai yra dideli: 1. li-

MALDOS APAŠTALAVIMAS

Bendroji intencija

1962 m. vasario mėnesiui

I š t i k i m y b ė m a l d a 1

Malda yra mūsų širdies ir minties pakėlimas į Dievą, mūsų geriausiąjį Tėvą, dangaus ir žemės Kūrėją, kurio maloningu noru mes esame ir veikiame pasaulyje. Dievui priklausoma visa mūsų padėka, meilė, pagarba, visa mūsų dąbartis ir amžinoji ateitis; visos mūsų jėgos ir dvasios savybės, visos mūsų kūnas ir visa mūsų siela.

Atsimindami Dievo geradarybes mums patiems ir visiems žmonėms, nustebinti Dievo meilės dosnumu ir maloninga Dievo Apvaizda, sulenkiamo kelius, sudedame rankas ir karštoje maldoje dėkojame Viešpačiui.

Oras, kuriuo mes kvėpuojame, kurį galybių Viešpatys sukūrė ir davė, nėra taip arti mūsų, kaip pats Kūrėjas. Ir malda turėtų būti mums artimesnė, negu kvėpavimas oru. Nes visa mūsų ateitis, amžinoji laimė, o čia dvasios ramybė ir taika priklauso nuo mūsų maldos, prašymo. Dievas nori, kad mes jo prašytume, kad jį garbintume, kad mokė-

ga turėjo būti sunki ir nepagydoma; 2. sveikatos atgavimas turėjo įvykti staiga; 3. kad pagydytas būtų pilnai pagydytas ir į tą ligą neatkristų.

Tikrų pagijimų didelis skaičius pasilieka be oficialaus pripažinimo kai nėra reikalingų dokumentų. Kartais būna, kad šeimos gydytojas nepasilaukia aiškių žinių apie ligos eigą; arba, kai gydytojai atsisako pripažinti Rentgeno spindulių nuotraukas, ligos aptarimą ar laboratorijos pranešimas. Kiti vengia viešumos, ir nepraneša pagijimų. Jie nepaiso, ką gydytojai pasakys, o tik džiaugiasi atgauta sveikata ir kas metai atvyksta į Lurda padėkoti Dievui ir Marijai už sveikatą.

(Bus daugiau)

tume atsiprašyti už padarytas klaidas ir nusikaltimus, kad pamiltume Dievą visa savo širdimi. Dievo gi meilė artimai jungia mus su Dievu. Mus padaro panašius Dievui. Visas mūsų gyvenimas turėtų pasidaryti kaip nuolatinė mūsų malda Dievui. Ar tai galima? Galima.

Šv. Povilas apaštalas patarė Korintiečiams: "Ar valgotė, ar geriate, ar ką ką darote, visa darykite Dievo garbei" (I Kor. 10, 31).

Dievo garbė glūdi kiek galima geresniame Dievo pažinime ir jo meilėje. O meilė mus verčia nuolat galvoti apie mylimąjį, būti viena su juo. Ir tai yra mūsų malda. Malda gali išsilieti gražiais žodžiais, bet ji gali būti ir be žodžių: pats darbas, paaukotas Dievui, nuovargis, skausmas, liga ir nepatogumai bei sunkenybės gali pavirsti nuolatinė mūsų malda, jei visa tai darysime Dievo garbei.

Viešpatys Jėzus parodė mums maldos pavyzdį. Paaukojo V. Jėzus savo maldoje dangaus Tėvui savo gyvybę ir mirtį kaip auką ir atpirkimo priemonę. Savo dieviškumu pavyzdžiu mokė jis žmones maldos.

"Jis išėjo į kalną melstis ir praleido naktį maldoje Dievui", rašo šv. Lukas (6, 12). Stebuklingai padauginęs duonas ir pamaitinęs išalkusias minias ir jas atleidęs, "jis vienas užžengė į kalną melstis. Ir, atėjęs vakarui, buvo tenai vienas" (Mato 14, 23).

Mūsų malda privalo būti sujungta su giliu tikėjimu ir pasitikėjimu Dievu, vadinasi, pilna meilės. "Todėl sakau jums: ko tik melsdamies prašote, tikėkite, kad gausite, ir bus jums" (Mork. 11, 24). Nes "kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš augštybių nužengia nuo šviesybių Tėvo, pas kurį nėra nevienodumo, nė pasikeitimo šešėlio", moko šv. Jokūbas apaštalas (Jok. 1, 17).

Kai mes meldžiamės, jungiamės su

Dievu savo mintimi ir savo meile. Prisi-
sidėdami prie Kristaus maldos, per jį
ir su juo galime sau išprašyti visa, kas
reikalinga mūsų išganymui ir net laikini-
nai laimei.

Melskimės kasdien. Būkime ištikimi
maldai. Ji didina mūsų nuopelnus, -ji-su-
jungia mus su Dievu, ji išprašo ir mums
ir kitiems reikalingų Dievo malonių.

Per visą vasario mėnesį melsimės,
kad žmonės būtų skubūs maldai, — už
i š t i k i m y b ę m a l d a i .

Misijų intencija

U ž t e i s i n g u s v a l d o v u s

ŽODIS PROMOTORIAMS.

B r a n g i e j i ,

Maldos Apaštalavimas yra artimai
susijungęs su pamaldumu švenčiausia-
jai Jėzaus Širdžiai, kuri reiškia Jėzaus
meilę. Bet meilei reikia dviejų asmenų:
Jėzaus ir mūsų. Tuomet ji pasidaro ga-
linga ir padaro daug gera pasaulyje.

Tai suprato šv. Margarita Marija
Alacoque (1647-1690). Garbindama V.
Jėzų švč. Sakramente, laikė vadinamą
šventą valandą. Jai apsiereiškė V. Jėzus
savo garbėje ir galybėje. Pamokė ją,
kad jis yra jos reikalingas. Kaip kiek-
vienoje meilėje, taip ir dieviškoje, rei-
kia dviejų, kurie viens kitam pilnai pa-
siaukoja. Ir šv. Margarita pilnai pasi-
aukojo Dievo darbui ir jo meilei.

Atsidavimas arba pasiaukojimas Die-
vui yra pirmoji pamaldumo sąlyga. Tai
yra žinoma nuo seniausių laikų. Tik
tam pasiaukojimui buvo duotas naujas
ženklas — širdis, t. y. meilė.

Net Senojo Įstatymo aukose tai ran-
dame. Kai žmogus, paėmęs iš savo kai-
menės avinėlį, aukojo jį Dievui, avinėlis
reiškė patį aukotoją; jis pats aukojosi
Dievui, atnešdamas jam auką.

Kai V. Jėzus paėmė į savo rankas
duoną ir vyną ir peresybino, arba iš jų
padarė savo kūną ir kraują, jis pats sa-
ve aukojo dangaus Tėvui už žmonių iš-
ganyką, už jų nuodėmių atleidimą. O
krvinu būdu tą auką V. Jėzus pakar-

8
tojo savo kančios ir mirties dieną. Tą
Viešpaties auką kartoja Bažnyčia savo
kunigų rankomis Viešpaties vardu.

Už tąjį žmonių pasiaukojimą V. Jė-
zui ir jo švenčiausios Širdies garbini-
mą, susilaukiame nepaprastų V. Jėzaus
dovanų. Jis pažadėjo:

Aš duosiu jiems visokių jų luomui
reikalingų malonių.

Aš atnešiu ramybę į jų šeimas.

Aš paguosiu juos kentėjimuose.

Aš būsiu jiems tikra priebėga gyve-
nant, o ypatingai mirštant.

Aš suteiksiu gausios palaimos vi-
siems jų darbams.

Nusidėjėliai ras mano Širdyje šalti-
nį ir beribį gailėstingumo vandenyną.

Drugnos sielos pasidarys verdan-
čios.

Karštos sielos pasidarys verdančios.

Karštos sielos trumpu laiku pakils
aukšton tobulybėn.

Aš palaiminsiu namams, kuriuose
bus išstatytas ir gerbiamas mano pa-
veikslas.

Kunigams aš suteiksiu galybės su-
judinti kiekiausias širdis.

Tų asmenų vardai, kurie platina šį
pamaldumą, bus įrašyti į mano širdį ir
niekuomet neištrinti.

Mano Širdies neišsekančiame gailė-
stingume aš pažadu suteikti galutinės
atgailos malonę visiems tiems, kurie
priims šv. Komuniją pirmą penktadienį
per devynis mėnesius be pertraukos,
kad jie nemirtų mano nemalonėje, ar
nepriėmę šv. Sakramentų, kad mano
Širdyje rastų sau užtikrintą priebėgą
tą paskutinę valandą.

Atsidavimu, pagarba, padėka ir kar-
šta meile atsidėkokime V. Jėzui kasdien
karštoje maldoje, žinodami, kad mes
jam esame reikalingi dideliems Dievo
darbams pasaulyje įvykdyti. Mūsų iš-
ganymas ir daugelio kitų sielų išgany-
mas siejasi su mūsų pamaldumu ir at-
sidavimu Dievui.

ŠV. MOTIEJUS, Apaštalas

Šv. Motiejus apaštalas per trejus
metus vaikščiojo su Kristumi, klausėsi

jo pamokymų. V. Jėzui įžengus į dangų ir susirinkus visiems Jėzaus sekėjams į vieną vietą, viso apie 120 asmenų, pakilo šv. Petras ir pasiūlė susirinkusiems išrinkti į Judo Iskarioto vietą kitą vyrą: "Yra žmonių, kurie buvo mūsų draugystėje per visą tą laiką, kai Viešpats Jėzus būdavo su mumis, pradedant nuo Jono krikšto iki dienai, kurią jis nuo mūsų paimtas; reikia, kad vienas iš jų būtų drauge su mumis liudytojais jo prisikėlimo." Buvo pastatyti du kandidatai: Juozapas ir Motiejus. Pasimeldę, išrinko Motiejų. Ir jis buvo įskaitytas į vienuolika apaštalų, sako Apaštalų Darbai (1, 26).

Šv. Motiejus mirė kankiniu, bene, užmuštas akmenimis Jeruzalėje. Kur jis platino Evangeliją, neliko žinių. Buvo tylus, ramus Viešpaties darbininkas. Jo pavyzdžiu pasekime.

.....

▼ Vokietijos katalikų labdarininkų sąjunga, vadinama Caritas, turėjo perėjais metais apie 600.000 talkininkų 24 vyskupijose. Tarp jų 150.000 dirbo pilną laiką medicinos, mokslo ir šalpos padalinuose. Katalikai veikia organizuotai, daug daro ir daug gero padaro vargo žmonėms.

MIRŠTANČIOJ GAMTOJ

*Ėjau vienišas liūdnas
Rudens keliu.
Po kojomis šlamėjo
Įvairiaspalviai lapai,
Jie verkė
Beguldami į kapą...
Aplinkui grojo šaltas vėjas:
Jis sūposi viršūnėse.
Prisėdau šaltą suolą
Iš darbovietės atėjęs.
Jis buvo kaip aš vienišas
Nakties sidabro ūkanos
Bučiavo jį ir man akis.
Akyse laimė šoko
Iš tolimesnės praeities.
Mėnulis pažvelgė į veidą,
Pradėjęs vakarinę maldą,
Žvaigždėlėms pritariant:
Sibiruose raudojo
Tėvai, sesutės, broliai...
Aš pakilau nutirpęs
Į nežinią skubū
Gyvenimo užgrūdinti...*

IGNAS ŠMIGELSKIS

Los Angeles, Calif. Jaunųjų choras. Vadovauja mok. O. Razutienė.

Kard. J. H. Newmanas

MANO RELIGINĖS PAŽIŪROS NUO 1839 IKI 1841 M.

TREČIOJI DALIS

Vertė kun. V. Bagdanavičius, MIC.

(5)

Kas bus su anglikonizmu?

Pagaliau aš atėjau prie Anglijos bažnyčios ateities klausimo, kuris glūdi atgimime iš senosios religijos. Bet to pranašauti aš nedrįsau. "Apie ateitį mes neturime ko pasakyti: nei gero nei blogo. Po to, kai net didysis vyskupas Augustinas pasirodė esąs paskutinis Hipponos vyskupas, krikščionys iš to turi pasimokyti, kad nesimtum pranašauti, jog Apvaizda prives iki galo tai, ką yra pradėjusi." Gal būt, kad čia keliami principai Anglijos bažnyčioje išliks, o gal būt jie "paskęs kokioje menkoje schizmoje ar vargingame kompromise. Tačiau nebūtų perskubu ir perdrąsu pranašauti, kad nei puritonizmas nei liberalizmas pastovaus paveldėjimo joje neturi." Man atrodo, kad tuo aš norėjau pasakyti, jog mūsų amžiuje be apaštaliųjų principų pagalbos Anglijos bažnyčia iš tikrųjų liausis egzistavus."

Kas bus su liberalizmu ir puritonizmu?

"Kalbant apie liberalizmą, mums atrodo, kad bažnytinės formulės ir Dievo Apvaizda apsaugos dvasiškiją nuo jo įtakos. Šalia to, liberalizmas yra per daug šaltas mokslas, kad išsigalėtų plačiuose sluoksniuose." Tačiau labiau reikia susirūpinti tuo, kas yra vadinama evangeliškoji bažnyčia ar puritonizmas. Aš atkreipiau dėmesį į tai, kad ji turi organizaciją. Tačiau, iš kitos pusės, ji neturi intelektualinės atramos. Ten nėra nei išvidinės idėjos, nei vienybės principo, nei teologijos. "Jų sekėjai jau dabar yra vienas nuo kito atsiskyrę. Jie išnyks, kaip pavasario sniegas. Jie ne-

turi išėjimo nei vienu punktu, kurio jie nešasi mokyti. O norėdami šį savo neturtą paslėpti, jie apvelka jį daugybės žodžių pynėmis. Jo mes visiškai nebijome. Mums tik rūpi, kur jis gali nuvesti. Jis neturi nuosavos pozicijos, neturi nei pastangų jai įsigyti. Jis stovi tarpe katalikiškos tiesos ir racijonalizmo. Ir iš tikrųjų, kada nors ištiks stipri kova ir šie du realūs ir gyvi principai: paprasti, ištisiniai ir saviti, kurių vienas yra Bažnyčioje, kitas — anapus jos, pagaliau vienas prieš kitą sukils. Jie kovos nebe už vardus ir žodžius, ar pusiau pažiūras, bet už elementarines sąvokas ir skirtingus moralnius tipus."¹¹⁾

Ar ateinančio amžiaus religinės idėjos bus teisingos ar klaidingos, bet jos bus realios.¹²⁾ "Dabartinėse dienose neišskumas yra laikomas išminties motina. Žmogus, kuris gali pasakyti pustužinį teigimą, kurie vienas kitą nesunaiquina tik dėl to, kad yra atmiešti banalybių vandenį, atstovauja tikrąjį jūsų

11. Šie sakiniai buvo parašyti maždaug prieš šimtą metų. Šiandien jie atrodo, kaip besipildanti pranašystė. Matome, kaip dabar priešbažnytinės jėgos yra vieningai susiglaudusios komunizmo eilėse, o apie Bažnyčią vis labiau grupuojasi visi tie, kurie joje mato didžiųjų žmonių vertybių atramą. Bet tai, ką mes šiandien matome savo akimis, Newmanas nematė. Jis tik savo įžvalgiu protu pramatė.

12. Čia yra, gal būt, kita besipildanti Newmano pranašystė. Realumo bruožas šiandien vis labiau ir labiau ryškėja visose pagrindinėse mirties kryptyse. Jis ypač pabrėžtas marksizme. Jis pagrindinį klausimą sudaro ir šiandien Vakaruose išplitusioje egzistencialinėje filosofijoje. Ne mažiau realumo kelin suka ir krikščioniškosios filosofijos kryptys.

kelią ir bažnyčios viltį. Lygsvarą tarp priešingybių jis gali išlaikyti be stiebo ir pelėkų tik dėl to, kad jis nepasako jokios tiesos, pirmiau neapsisaugojęs, kad jis neatmeta priešingos tiesos. Šv. Raštą jis laiko vieninteliu tikėjimo autoritetu, bet Bažnyčios taip pat reikia. Tikėjimas išteisina, bet jis neišteisina be darbų. Malonė nepriklauso nuo sakramentų, bet be jų jos nėra. Vyskupai yra įsteigti dievišku patvarkymu, tačiau tie, kurie jų neturi yra tokiose pačiose religinėse sąlygose, kaip tie, kurie juos turi. Šitokios galvosenos žmonių, esą, reikia Bažnyčiai. Jie yra saikingi, blaivūs, sveiko proto, kad sugebėtų saugiai be apsisprendimo praeiti pro Schilę ir Charibdę, pro Taip ir Ne.”

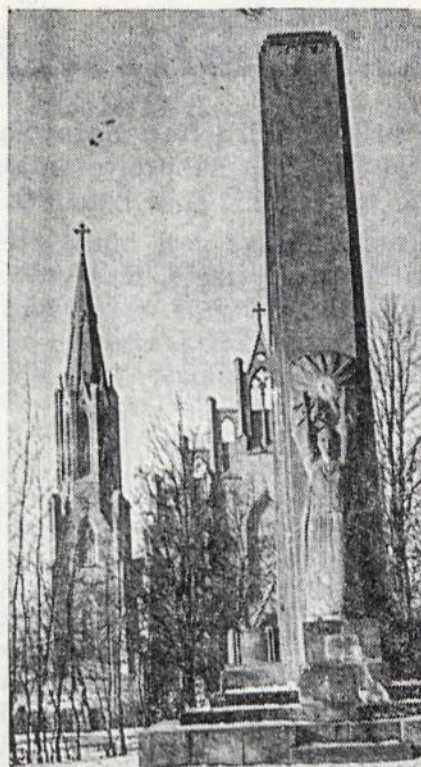
Tačiau šitokia būklė negalėtų tęstis ilgai, jeigu žmonės sugebėtų skaityti ir mąstyti. Jie “negalėtų ilgai pasilikti toje būklėje, kurią jūs vadinate sveikas anglikonizmas ar ortodoksiškas protestantizmas. Nuolat negalima stovėti ant vienos kojos, ar vaikščioti skaudama koja, ar, kaip Tityro¹³) ožka, orė rasti ēdamos žolės. Prisieina pasirinkti vieną ar kitą pastovų požiūrį. Jais galės būti ar liberalizmas ar erastijanizmas ar popiežystė ar katalikybė, bet tai bus realu.”

Mirusio prikelti negalės

Straipsnį aš užbaigiau sakydamas, kad visi tie, kurie nenori būti ar “demokratais ar panteistais ar popiežininkais”, turi jieskoti Vidurinio Kelio, kuris apsaugos mus nuo grėsmių, bet mirusio prikelti ir jis negalės. Liuterio dvasia yra mirusi. Tačiau Hildebrando¹⁴) ir Lojolos — gyva. Ar yra protinga, saikinga ir teisinga taip labai pykti ant tų šiandieninių rašytojų, kurie atkreipia dėmesį į tai, kad septynio-

13. Tityrus yra vienos Virgilijaus poemos personažas. Šiuo vardu vad'nosi 17 šimtetyje Londono gatvių niekdariautojai. Jie buvo vaikai, kilę iš augštesniųjų klasių.

14. Hildebrandas yra pop. šv. Grigaliaus VII pavardė. Jis yra garsus savo kovomis už Bažnyčios teises su Vokietijos imperatorium Henriku IV. Jis privertė imperatorių nusileisti ir atvykti į Canosą popiežiaus atsiprašyti.

Laisvės paminklas (komunistų apgadintas) Rokiškyje, Lietuvoje.

liktojo šimtmečio teologai buvo užėmę pagrindą, kuris yra teisinga ir suprantama priemonė tarp dviejų kraštutinių? Ar yra protinga ginčytis su tuo pagrindu dėl to, kad jis ne visai toks, kokį mes pasirinktume, jei turėtume galimybės rinktis? Ar yra tikras saikingumas, vietoj stiprinus vidurinį mokslą, mėtyti akmenis į tuos, kurie jį stiprina? ... Ar jūs norite, kad jūsų sūnūs ir dukterys būtų Anglijos bažnyčios nariai, ar Romos?”

Dievo buvimą skelbia dangus ir žemė. Dievas yra pirmoji priežastis, kuri sukūrė šį sudėtingą pasaulį, jį tvarko ir valdo.

Dievo buvimą liudija mūsų sąžinė, kuri mus pagiria už gerus darbus ir peikia už negerus.

Savo buvimą apreiškė žmonėms pats Dievas. Tas Dievo apreiškimas telpa šventajame Rašte ir Padavime.

Klausimai ir atsakymai

Ar priimamieji į Kat. Bažnyčią visi krikštijami? Kaip su protestantais?

O. L.

Tikras krikštas gali būti suteiktas žmogui tik vieną kartą. Kas yra tikrai t. y. gerai pakrikštytas, negali būti ant-ru kartu krikštijamas. Esant abejonei, krikštijamas sąlyginiai: "jei nėsi pakrikštytas, aš tave krikštiju..."

Kai kurios protestantų sektos turi tikrą krikštą, o kitos — mažai paiso. Iš šių įsijungias į kat. Bažnyčią asmuo yra sąlyginiai krikštijamas.

Per Naujus Metus Amerikos keliuose buvo daug žmonių nelaimėse užmuštų. Pasitaikė stebėti, kaip po tokios nelaimės, apie už valandos laiko, atvykęs katalikų kunigas suteikė šv. Aliejais patepimą mirusiam vairuotojui. Aš maniau, jog tik gyviesiems suteikiami Sakramentai. Juozas L.

Tikroji mirtis įvyksta tada, kai sie-la atsiskiria nuo kūno. Tariamoji mirtis ir net gydytojo pripažinta, kaip įvykusi, yra tada, kai žmogaus kūnas tiek yra suiręs, kad neberodo nei kokios gyvybės ir jau nebegali atgyti.

Kada esame tikri, kad tikrai žmogus mirė? Kai jo kūnas pradeda gesti, leistis. Iš to neabejodami sprendžiame, kad mirtis tikrai įvyko. Eismo, važmos nelaimėse, kur netikėtai užmušamas žmogus, tikroji mirtis nevisada siejasi su nelaimės momentu.

Bažnyčia, norėdama patarnauti nelaimingajam, jei jis dar yra iš tikrųjų gyvas, nors būtų tariamai miręs, liepia savo kunigams suteikti sąlyginiai šv. Aliejaus patepimo Sakramentą: "jei esi gyvas".

Kodėl atvyksta labai mažai lietuvių šviesuolių į šaukiamus viešuosius draugijų susirinkimus? Ir kas metai vis mažiau... P. R.

Jeigu norima sulaukti šviesuolių, reikia prie jų taikyti ir susirinkimą. Pirmiausia yra vengtina tai, kas juos

atstumia nuo tų susirinkimų. Labai erzina nieku nepateisinami vėlavimai, nepunktualumas. Šaukiančiųjų asmenų nepasiruošimas sklandžiai ir našiai praveisti visą susirinkimą. Naujo darbo krovimas atėjusiems. Sambūrių, organizacijų vadovybės turėtų iš kalno susitarti su tais, kuriems siūlys naujo darbo.

Paskelbus Bažnyčios Visuotinį susirinkimą, kai kas šneka, jog gali būti, kad po jam bus leista kunigams vesti žmonas, kaip tai yra buvę pirmaisiais amžiais. Kiek tame tiesos? Pašalietis.

Tame gande tiesos beveik nėra. Iš tikrųjų, pirmaisiais Bažnyčios amžiais buvo vedusių ir nevedusių kunigų. Gyvenimo patirtis Bažnyčiai parodė, jog jai geriausiai patarnauja nevedusieji kunigai, ir jau nuo pop. Leono Didžiojo laikų, jis mirė 461 metais, Lotynų Apeigų Bažnyčia įpareigoja kunigus nevesti žmonos. Rytų Apeigų Bažnyčioje ir dabar yra šventinami kunigais vedusieji vyrai, bet JAV jų apeigų vyskupai nebešventina vedusiųjų kunigais.

Paliekant laikyti Lotynų Apeigų kunigams celibatą, Visuotinis Bažnyčios susirinkimas, sudarydamas naujų apeigų padalinius, pav. Anglijos, Vokietijos ar Amerikos buvusių protestantų dvasininkams, įsijungusiems į Katalikų Bažnyčią, gali padaryti išimtį, kaip tai ne kartą jau yra dariusi Bažnyčia. O kaip iš tikrųjų bus, parodys Visuotinio Bažnyčios susirinkimo nutarimai.

Mano giminaitė katalikė ištekėjo už nekataliko; jiedu susituokė protestantų šventovėje. Ji gerai žino, kad aš neskaitau jos moterystės tikra, bet, šventėms artėjant, pakvietė mane ir visą šeimą į pobūvį. Ar gerai padariau pas ją neatsilankęs? Jonas S.

Atrodo, kad gerai, nors nežinome visų aplinkybių. Kai turėsite progos, patirkite, ką ji mano apie savo moterystę, ar tikrai žino, jog jos moterystė yra niekinga Bažnyčios akyse? O gal galė-

Pal. Margarita D'Youville

Gaisras sunaikino ligoninę

1765 m. gegužės mėnesyje Montreallio mieste sprogo gabalas dinamito ir sukėlė didelį gaisrą visame mieste. Ugnis, vėjo pučiama, slinko nuo namo į namą ir pasiekė Margaritos vadovaujamą ligoninę. Laimė, kad laiku pramatė pavojų ir suspėjo iškeldinti žmones, — ugnis viską sunaikino. Per dešimtį metų ugnis antrą kartą joms viską sunaikino, palikdama visą bendruomenę be duonos ir pastogės ir laukiančią pagalbos iš gerų širdžių rankų. Palaimintoji Margarita greit suprato, kad po šiais visais skaudžiais įvykiais slapiasi didelė dieviškosios Apvaizdos ranka. Ji neprarado savo dvasinės lygsvaros ir nepasidavė nevilčiai, bet tvirtai tikėdama pilnai sutiko su Dievo valia ir pasitikėjo jo tėviška globa. Beto ji ir kitas savo seseris ramino ir guodė, ragindama ramiai sutikti su Dievo noru, kantriai pakentėti visus siunčiamus bandymus ir šventai pasitikėti Dievo globojamąją ranka net ir didžiausioje tamsoje. Ir, atsiklaupusi ant žemės, susuko: "Klaupkit, seselės, ir visos sukalbėkime himną: **Te Deum laudamus**, padėkoti Dievui už kryžių, kurį jis mums atsiuntė, ir atnaujinkime jam savo pažadus". Pabaigusi himną, Margarita pranasiškai išsitarė: "Nuo šio momento ugnis mūsų ligoninės daugiau nesunaikins." Ši jos pranašystė pildosi: ugnis

tumėte jai patarti sutvarkyti visą reikalą, gauti savo vyskupo reikalingą leidimą ir gauti privačiai Bažnyčios palaiminimą. Dabar ji negali eiti nei priimti šv. Sakramentų. Užsitraukė Bažnyčios bausmę, numatytą kanonu 2319. Jai daug gali pagelbėti jos klebonas, jei tik panorės pasinaudoti jo patarnavimu.

iki šiai dienai daugiau jų pastatuose nepasirodė.

Po gaisro su seserimis liko apie 130 asmenų, skubiai reikalingų pastogės ir duonos. Dievas jų nepaliko gatvėje ir be paramos, bet, kol jis pastatė joms naujas patalpas — ligoninę, apgyvendino keliose vietose ir per gerus žmones jas globojo.

Sekančią dieną Margarita su kitomis seserimis išklausė šv. Mišių ir priėmė šv. Komuniją; ji pripildė jų širdis didele dangiška paguoda. Po šv. Mišių atnešė Margaritai, dideliam jos nusteбimui visai ugnies nepalietą Amžinojo Tėvo paveikslą ir Marijos statulą. Tai buvo nuostabūs dieviškosios Apvaizdos ir Marijos globos matomi ženklai, kurie, nors ir visą namą gaisrui sunaikinus, išliko sveiki ir ugnies nepalieti. Jos pilnai suprato jų reikšmę. "Dievas daro stebuklus tiems, kurie juo pasitiki ir jį myli visa širdimi".

Nauja ligoninė

Margarita, nieko nelaukdama, greitai ėmėsi darbo ir organizavo naujos ligoninės statybą. Dievas siuntė jai gailingų žmonių; ji iš visur gavo pagalbos ir aukų. Ir štai, nepraėjo nei mėnuo laiko, sudegusios ligoninės vietoje pradėjo kilti naujų pastatų mūrai ir augti jų sienos. Rugsėjo mėnesį buvo baigta statyti vyrų dalis. Gruodžio pradžioje—seserų vienuolynas. O apie Kalėdas — apsigyveno ir moterys. Taip, Dievui laiminant, palengva išaugo visa ligoninė — naujas pastatas su visais reikalingais įrengimais ir be skolų. Tai buvo akivaizdus Dievo palaimos ir pagalbos ženklas ir atlyginimas.

Didelė buvo Dievo malonė Margaritai — labdaringų sielų aukos ir parama ligoninės statybai. Tačiau Dievas dar ir kitų nuostabių dalykų jai parodė. Štai vieną kartą, atėjusi į savo kambarį, rado jame kitas seseris, ji atsimi-

VISI GERI KELIAI VEDA EVANGELIJON

Nauja dr. Prano Gaidamavičiaus knyga

Vienas iš įdomiausių laisvame pasaulyje neseniai pasirodžiusių veikalų yra dr. Prano Gaidamavičiaus knyga, pavadinta "Didysis nerimas". Šiame veikale autorius nagrinėja didį žmogaus sielos nerimą, verčiantį ieškoti pagrindinių pasaulėžiūros klausimų išsprendimo. Autorius parodo, kaip žmogaus prigimtis veržiasi į tiesą, gėrį ir grožį. Pažymi, kad šis nerimas kyla iš žmogaus prigimties gelmių. Žmogus gali pergyventi dvasinę audrą nueidamas klystkeliais, maištaudamas prieš Kūrėją ir sukurdamas savus tariamus dievus, bet to ieškojimo išsipildymas įvyksta galingoje, veikloje Dievo meilėje. Gi Dievo praradimo nelaimė, kada užslopinamas prigimtas nerimas, baigiasi beprasmybėje ir nihilizme.

Knygos autorius, Kanadoje leidžiamo savaitraščio "Tėviškės Žiburiai" redaktorius dr. Pranas Gaidamavičius, šiame veikale gyvenimo prasmės, religijos, Dievybės klausimus sprendžia su filosofišku gilumu, psichologišku įžval-

nė, kad vieną dolerį buvo įsidėjusi į kišenę ir joms tarė: "Aš turiu pas save dolerį ir turiu jį atiduoti. Aš nenoriu nešiotis pinigų". Bet štai, vietoje vieno dolerio ištraukė iš savo kišenės pilną ranką dolerių. Labai nustebusi, padėjo pinigus ant stalo. Netyčia pasižiūrėjo kitoje savo kišenėje ir čia rado panašiai. Kiek sumišusi, suėmė savo rankas ir, pakėlus akis į dangų, pagalvojo apie Dievo didelį gerumą ir, nudžiugusi savo dvasioje, sušuko: "O mano Dieve, koks nevertas aš esu!"

Didelis buvo Margaritos neturto, nuolankumo ir atsidavimo Dievo valiai heroizmas, tačiau dar didesnis buvo dieviškosios Apvaizdos jai pagerbimas. (Bus daugiau)

gumu, su istoriko tikslumu ir su tyrinėtojo naujumu. Daugybė surinktų dainių iš rašytojų, mokslininkų, poetų, menininkų gyvenimo ir daugybė ištraukų iš jų raštų parodo, kaip didžiojo savo nerimo nuraminimą jie atranda, Dievą suradę.

Buvęs marksistas ilgisi Dievo

Buvęs marksistas Illemo Camelli, išgyvenęs ilgoką ieškojimo laikotarpį, sieloje jautė neaprėpiamų tolių ilgesį. Jis pats rašė: "Tartum savaimingai kilo manyje įsitikinimas, kad už sienos yra naujas pasaulis... Išstis dienas prie beribės ir amžinai siūbuojančios jūros stebėjau neišmatuojamą vandens paviršių, ir vis jaučiau ilgesį dar toliau matyti..."

Savo ilgesio nenuramindamas, jis ėmė žvelgti savo vidun, kur atrado jaunystės pergyvenimus, susijusius su Dievu, ir tuo momentu suvokė, kad jo ilgesys bei polėkis siekia ne jūros, o Dievo didybės. Ir tas marksistas, taip giliau bemažtydamas, tapo tikinčiu, kataliku.

Filosofas Henry Bergsonas, kalbėdamas apie savo ieškojimus, taip prisipažino: "Tiesą sakant, aš į nieką netaikiau, ir ne mano kaltė, jeigu visi geri keliai veda Evangelijon".

Ir savo draugui E. Gilsonui jis rašė: "Religija, kuri tartum slypėjo mano pradiniame mąstyme, mano pirmosiose išvadose, išryškėjo tikrai pabaigoje. Ir aš klausiu save, kaip galėjau nepastebėti pradžioje to, kas dabar man pasirodo pilnoje šviesoje?"

Sovietų karininkas Bažnyčioje

Šioje knygoje aprašomi pergyvenimai sovietų karininko M. Koriakovo, kuris Sibire buvo užaugęs visiškai bereiginėje dvasioje. Paskutinio karo metu jis buvo karo korespondentas Suomijoje, vėliau Lenkijoje. Sutikdamas Lenki-

jos žmones, matydamas jų bažnyčias, pajuto savyje norą ir ilgesį Dievybės. Vėliau pabėgęs į laisvę Prancūzijoje, jis savo atsiminimuose rašė: "Netoli mūsų būklo buvo Lenkijos miestelis Demba. Ten slaptai nuėjau į bažnyčią. Įėjau tyliai, stengdamasis nesukelti bildėsio savo kareiviškais batais; atsisėdau ant suolo ir ilgai sėdėjau rankomis galvą parėmęs, klausydamas neaptariamo jausmo, kilusio manyje ir visa širdimi meldžiausi: 'Mano Dieve, Tau atsiduodu aš visas, veski mane, parodyk, ką turiu daryti, stiprinki mano tikėjimą'... Jaučiau kylantį stiprų religinį jausmą; jis pripildė visą mano būtį."

Daugelis mintijime ir ieškojime suradę Dievą, galėtų pasakyti drauge su Nobelio premiją laimėjusiu mokslininku Alex Carrel:

— Mano gyvenimas buvo dykuma, nes aš Tavęs, Dieve, nepažinau. Leiski, kad jis, nežiūrint rudens, (—suprask: gyvenimo pabaigos), pražystų dabar...

Kun. Juozas Prunskis

▼ **Rio de Janeiro, Brazilijoje, Gavea priemiestyje**, katalikai sugalvojo naujos bažnyčios statybai telkti naują būdą. Per 10 dienų kasdien buvo laikomos šv. Mišios vis naujoje gatvėje. Tos gatvės katalikai ėjo varžybų su kaimynais, kuri gatvė sutrauks daugiau į pamaldas ir kuri daugiau surinks pinigų statybai. Kai pasibaigė varžybos, — buvo gana lėšų pradėti statybą.

▼ **Prieš Kalėdas šv. Petro bazilikoje, Vatikane**, buvo išventinti 45 kunigai iš 23 tautų. Šventimus suteikė kardinolas Gregoras Petras XV Agagianian.

▼ **Vyskupo Karolio A. Salatkos, lietuviu, konsekraciją bus kovo 6 d. Grand Rapids, Mich. katedroje**. Konsekruos Apaštalinis Delegatas arkiv. Egidius Vagnozzi.

▼ **Kun. Jokūbas Jenner, O. P., lėktuvnešio "Intrepid" kapelionas**, vadovavo 170 amerikiečių karininkų ir karių audiencijai pas šv. Tėvą Joną XXIII. Ta proga kariai padovanojo popiežiui mišiolui palaikyti padėklą.

Chicago, Ill šv. Jurgio par. kanklininkės. Joms vadovauja E. Vaičeliūnienė. Dešinėje — V. Špakauskas, dalyvavęs programoj.

KRIKŠČIONIŲ VIENYBĖ

J. A. Valstybėse yra 256 religinės savistovės bendruomenės, bažnyčiomis vadinamos. Tuo tarpu V. Jėzus įkūrė tik vieną savo Bažnyčią. Ją parėmė šv. Petrus ir apaštalas. Jai davė septynis Sakramentus ir įpareigojo skelbti Dievo apreiškimas tiesas visiems žmonėms.

Prieš savo mirtį V. Jėzus prašė dangaus Tėvą: "kad visi būtų viena, ... kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs" (Jono 17, 21).

Turi būti toji vienybė tikėjime, Dievo garbinime, drausmėje.

Iš tos vienybės išsiskyrusieji krikščionys kviečiami yra sugrįžti į Kristaus įkurtąją Bažnyčią. Kad tai greičiau įvyktų, pop. Jonas XXIII, daug vyskupų ir tūkstančiai žmonių prašys Dievo malonės atsiskyrusiems krikščionims ir dangiškos šviesos, kad pažintų tiesą ir ją sektų. Kad visi krikščionys sugrįžtų į Katalikų Bažnyčią, išpažindami tą patį V. Jėzaus mokslą.

Bus melstasi už nutolusius Rytų Apeigų stačiatikius, Europos ir pasaulio protestantų sekas, už JAV krikščionis; už sugrįžimą atpuolusių katalikų į religinį gyvenimą, už žydus, kurie tiki Dievą, bet atsisako pripažinti Išganytoją Jėzų Kristų ir galop už pasisekimą, beplatinant misijų kraštuose Kristaus mokslą.